

A mai nappal ismét elkezdjük az egyházi év új időszakát: a nagyböjtöt, mely fel akar készíteni húsvét ünnepére. Ebben lehetőséget kapunk arra, hogy a mulandó testi létünkkel szemben az örökkévalóságra hivatott lelkünkkel törődjünk. Emberi lelkünkhöz az Isten Szent Lelkének megerősítő támogatását kérjük halandó részünk háttérbe szorításához, Jézus szavai szerint: „gyűlöletéhez” (vö. Lk 14,26) és lelkünk megmentéséhez (vö. Mt 16,26).

Az ezt a célt szolgáló kereszthordozáshoz a mai evangéliumban három eszközzel tanít, melyeket példaadó módon szemlélhetünk életében.

1. Jézus jó cselekedeteivel segítette bajban levő embertársait. Kenyeret adott az éhezőknek, egészséget a betegeknek, bocsánatot a bűnösöknek, örömhírt hozott a szegényeknek és életet adott a halottaknak. Mindezt az Atya szeretetének megismertetésére tette. Önmagának nem akart elismerést, ezért gyorsan elhagyta jótettei helyszínét. Így cselekedett a Beteszda fürdői gyógyítás után (vö. Jn 5,13), vagy a vakon született látóvá tételénél (vö. Jn 9,12). – Minket is arra hív, hogy az Atyaistent dicsőítő jótettekkel kövessük Őt, és így elnyerjük a jó lelkiismeret mennyei jutalmát.

2. Jézus imaélete nagyon különbözött a képmutató farizeusokétól. Ő valóban az éjszaka vagy a hajnal rejtekében beszélt Atyjával. Kamrája a lelkében lakott, így szüntelenül imádkozott, vagyis állandó kapcsolatban állt Küldőjével. Imatapasztalatát megosztotta apostolaival, amikor őket is hívta az Olajfák hegyének rejtekén a reá váró szenvedésben megerősítő közös imára. Halálában pedig a keresztt magányában Atyjának ajánlotta életét. – Ilyen bensőséges, bizalommal teljes istenkapcsolatra akar elvezetni minket, és általunk tanítványainkat is.

3. Jézus böjtje nem vallási előírás teljesítése volt. Tudott nélkülözni és bővelkedni. Küldetésére készülve annyira betelt a Lélek ösztönzésére Atyjával, hogy megfeledkezett az étkezés testi szükségletéről. Később is előfordult, hogy nem volt otthona, ahová fejét lehajthatta volna (vö. 9,58), és nem volt tápláléka. Ki is jelentette az evésre buzdító tanítványoknak: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött...” (Jn 4,34). A kalászt tépdeseó éhes apostolait megvédte a farizeusok megszólásától (vö. Mk 2,23-27). A Vele való közösség öröme felülírta a böjtölés szükségességét (vö. Mk 2,18-20). Az ilyen Atyának tetsző böjt égi jutalmat eredményez. – A nagyböjtben igyekezek annyira betelni az Isten Országáért fáradozás örömeivel, hogy a test követeléseit háttérbe tudja szorítani a Lélekkel élés boldogsága!

Várnai László (Balatonboglár)